

Кожного разу, навідуючись у своє рідне локомотивне депо Чернівці, переконуюсь у тому, що тон у стрімкому трудовому поступі зазвичай задають локомотивні бригади. Молоді машиністи та їхні помічники – це вчорашні сільські хлопчак, які своєю працею роблять основний внесок в економічну складову роботи депо, перевозючи сотні тисяч тонн вантажів.

Молодому машиністові Юрію Дутчаку притаманна висока відповідальність у виконанні трудових обов'язків, хоча стаж його роботи машиністом лише сягнув десяти років.

Наша розмова відбувалася в перервах, коли Юрій приводив у належний стан тепловоз 2М62у-0275, який тільки що закріпили за його бригадою.

– Як ти став залізничником? – запитує у Юрія.

– Завдяки хлопчачій мрії та цікавим розповідям сусіда-залізничника Івана Куташа, – відповів машиніст.

... Колесо його дитинства котилося вулицями мальовничого прикарпатського села Банилів, що на Вишніччині. Виховувався у дідуся й бабусі, для яких, як і для всіх селян, у вихованні дітей пріоритетом була праця – на городі, біля худоби, на заготівлі сіна.

А з їхнього подвір'я було видно залізницю, що з'єднувала Чернівці з районним центром Вишніця. Отож школярик Юрко, почувши гудок тепловоза, біг на подвір'я дивитися на рух поїзда. Але найцікавішим для нього заняттям було слухати розповіді машиніста Івана Куташа, який приїжджав на вихідні до своєї родини. Від нього Юрко вперше довідався про те, як працює тепловоз.

– У вівторок буду їхати вишніцьким приміським, приходь на станцію – покажу тепловоз, – якось сказав Іван Степанович Юркові.

Була тільки неділя, а попереду ще майже два дні до цікавої зустрічі з тепловозом. У

Ааӧуòü èî êîî î ì òèâîí èõ ðîî ê³â Р ð³ÿ Áóò÷àèè

цей день він ішов із дідусем назустріч своїй майбутній професії. Юрко вмовив машиніста взяти його в кабину і вперше проїхав два перегони до кінцевої станції й у зворотному напрямку, де на нього чекав дідусь. На той час Юрко закінчив тільки вісім класів, мови про навчання в училищі не могло й бути, бо ж треба було закінчити середню школу.

У 1995 році Юрій Дутчак зробив перший крок назустріч мрії – став учнем Чернівецького залізничного училища. Однак після року навчання його призвали в армію. Тільки через два роки Юрій продовжив навчання й отримав професію машиніста тепловоза.

У 1999 році він прийшов працювати в депо. Перший наставник – машиніст

Олександр Коліщук – по-батьківськи опікувався юнаком, вводячи його у світ романтичної поїзної роботи. Два роки роботи в одній бригаді дали змогу Юрію Дутчаку набутися практичного досвіду.

Навчання у Львівському технікумі сприяло стрімкому професійному зростанню, бо вже у 2002 році Юрій отримав "право управління тепловозом", а через два роки повів свій перший вантажний поїзд у супроводі машиніста-інструктора Володимира Чміля.

Професіоналізм у будь-якій професії – це постійне прагнення виконувати свою роботу краще, а для машиніста ще й щоденне технічне навчання та аналіз своїх дій під час поїздок.

Вочевидь, саме завдяки самовдоскона-

ленню та бажанню працювати краще Юрій отримав кваліфікацію машиніста II класу з правом водити пасажирські поїзди та навчати своїх помічників грамотному обслуговуванню тепловозів.

Рух пасажирського поїзда – це як карпатські розхристані вітри, що гудять у смерекових лісах. Це порівняння молодого машиніста Юрія Дутчака нагадує йому дитинство, у якому відчувався подих рідних Карпат.

Сказати, що Юрій Дутчак досяг чимало у своїй професії, ще рано, бо надто молодий, але трудові здобутки в нього попереду. Ось його колишній помічник Василь Рус став за пульт управління тепловозом, Юрій гордий, що його вихованець прийняв естафету у свого наставника.

Професійність, яку машиніст Юрій Дутчак удосконалює під час поїздок, висока технічна ерудиція дають йому змогу стабільно працювати, гарантувати безпеку руху поїздів та раціонально витратити дизпаливо – щорічно економити цей дорогий енергетичний ресурс для залізниці.

У 2013 році Юрія Дутчака нагородили нагрудним знаком "За самовіддану працю II ступеня".

Зігрітий сільським теплом, щирою допитливістю до людей, Юрій і досі проводить свої вихідні дні в рідному селі, зі своєю сім'єю, бо найкраще – у рідному домі. Де б не був, а все одно тягне у родинний дім, де завжди затишно і спокійно, де панує тепло і добро.

Свою працею Юрій Дутчак продовжує сільську династію Банилова, із цього села працюють машиністами тепловоза Іван Куташ, Дмитро та Микола Григоряки, машиніст-інструктор Іван Зварич.

У сім'ї Дутчаків підрастають двоє дітей: 11-річний синочок та 6-річна донечка. Швидко пролетять роки і, можливо, вони теж оберуть собі залізничні професії...

Дмитро ЛЕВИЦЬКИЙ,
колишній машиніст,
м. Чернівці

РЕДАКЦІЙНА ПОШТА

"Ó Èüâî â³ ÿ áàãàòîì ùî çáàâîí òèè..."

У Львові я побувала вперше. Завжди прагнула приїхати у це чудове місто, про яке багато читала з класичної літератури.

Відразу після приїзду придбала схему міста та й стала знайомитися з усіма його визначними пам'ятками. Я – залізничниця Придніпровської залізниці, і тому мені насамперед був цікавий Львівський вокзал – а як же все там у львів'ян?

Львів перевершив мої сподівання – я у захваті від архітектурно-історичного надбання міста, центр якого не дарма є у списку історичної спадщини ЮНЕСКО.

Мене вразили люди. На будь-які запитання вони завжди відповідали ввічливо та доброзичливо. Якщо зверталась українською – відповідали теж українською, якщо бачили мої труднощі в підборі слів, відразу переходили на російську.

Багато їздила міським транспортом. Приємно бачити, як молоді люди одразу поступаються місцем, і чути, що людей похилого віку називають не старими, а "люди старшого віку".

У храмах різних конфесій відправляли служби за Україну, за воїнів та за загиблих в АТО. Там же бачила скриньки для пожертв – поклади, скільки можеш, для захисників нашої держави. У місті жодного разу не зустріла неадекватних людей, які розпалювали б національну ворожнечу.

Саме у Львові я зрозуміла, що вишиванка – не одяг на щодень, до неї треба ставитися з повагою. Я зрозуміла це на День Незалежності, коли і малеча, і люди поважного віку, і молодь гуляли по місту у вишиванках – незалежні, святкові, горді, радісні. Це вражало!

Першого вересня, незважаючи на дощову погоду, у навчальних закладах панувало відчуття поваги до традицій, свободи, незалежності, самоповаги, яке відчувалося в тому числі і у свят-

ковому вбранні – усі були, як яскраві квіточки в саду. І діти, і вчителі, і батьки. Я була розчулена до сліз. Відчувала єдність зі всіма.

Мені пощастило побувати на виступі вокально-інструментального ансамблю пісні і танцю США. Біля пам'ятника Тарасу Шевченку на проспекті Свободи зібралось чимало львів'ян. Люди підспівували та підтанцювали разом із гостями-американцями. Усім було байдуже, хто якою мовою розмовляє, якого кольору у нього шкіра – навкруги була атмосфера душевного тепла, взаємоповаги, доброзичливості. Щірі оплески були тому підтвердженням.

У заключному слові закордонні гості зазначили, що у важкий для України час вони підтримують її своїм виступом – для підняття духу і віри у краще майбутнє.

Я вкотре зрозуміла, що всі люди хочуть миру, усі ми однакові, а поділяють нас на схід і захід тільки політики, які дбають про свої інтереси, забуваючи про простий і терплячий люд.

Так будьмо ж єдиними, непорушними у боротьбі за свободу і незалежність України!

Лариса КАШИРІНА, голова прес-групи Дніпропетровської регіональної Ради ветеранів Придніпровської залізниці

Đèáàèüñüèèè òóđí ³đ ó Èëóá³âö³

Під час перебування в лінійній лікарні села Клубівка ветерани залізниці відпочили на березі річки Горинь, яка тут протікає.

Завдяки зусиллям Героя України Георгія Миколайовича Кірпи річка Горинь перестала бути перепорою для односельців – були укріплені її береги, збудований міст для з'єднання двох берегів, піднятий рівень води.

На березі річки ми часто бачили місцевих рибалок із вудками в руках. Місцеві з повагою поставилися до нас, гостей, а серед нашої групи залізничників теж були рибалки, і розповіли, як і на що краще ловити рибу.

У Міжнародний день рибалки ми влаштували змагання на кращого рибалку серед залізничників. За визначений час потрібно було вліпмати найбільшу кількість риби.

Омельян ЗУБАКА,
ветеран праці
локомотивного депо Мукачєво

Äÿèó¹ î çà ÷óâî âèè á³âîî ÷èí î ê ó "Ãàèèè÷èí ³"

До редакції "Львівського залізничника" надійшов лист від Ради Об'єднання ветеранів війни та праці Львівської залізниці, у якому ветерани дякують за відпочинок на березі Чорного моря.

"Від імені всіх регіональних Рад дирекцій та управління залізниці щиро дякуємо керівництву залізниці та дорпрофсожу, усім причетним до організації відпочинку у пансіонаті "Галичина" для непрацюючих пенсіо-

нерів залізниці. Символічним є те, що ця приємна подорож збіглася з двома пам'ятними датами в історії залізниці – 20-річчям від часу відкриття пансіонату "Галичина" в Лазурному та 30-річчям із дня створення нашої ветеранської організації.

Ми впевнені, що Ви і надалі приділятимете увагу ветеранам війни та праці, і в кожному колективі залізниці турбуватимуться про своїх пенсіонерів та допомагатимуть їм".